

Hai Đêm Tân Hôn

Nguyễn Sinh quê ở Ô Môn, Phong Dinh, đậu tú tài xong xin mẹ cho lên Sài Gòn tìm kế mưu sinh, vừa tiếp tục ăn học vừa có tiền phụng dưỡng mẫu thân.

Đất Sài Gòn người đông việc ít, muốn có một việc làm hái ra tiền khá, Nguyễn Sinh phải biết thủ tục đầu tiên là phải chịu tốn kém, nên đành chịu khó ngày ngày theo đám thanh niên làm những công việc lao động nặng nhọc. Đồng lương hạn chế, giá sinh hoạt đắt đỏ nên Nguyễn Sinh chỉ đủ trả tiền ăn, tiền trọ qua thời buổi khó khăn cũng đã mừng rồi. Tiền gửi về cho mẹ khi có khi không, lòng buồn vô hạn, nên chàng đâm ra sầu muộn, ưu phiền đàn đúm nhậu nhẹt với bè bạn.

Một tối thứ bảy cuối tháng, lãnh xong tiền lương, Nguyễn Sinh định dành một ít sáng hôm sau gửi về giúp mẹ nhưng bất ngờ có hai bạn thân đến rủ đi nhậu lầu đê. Từ chối sợ mịch lòng vì bạn vốn là người từng nâng đỡ dẫn dắt đi tìm việc làm, Nguyễn Sinh đành ép bụng theo bạn đến Ngã Bảy lai rai ít ly. Nào ngờ rượu vào càng lúc càng hứng khởi, hai bạn rủ Sinh đi tìm hoa lạc xóm bụi đời bình dân. Chén choáng trong men nồng, Sinh sẵn tiền gật đầu đồng ý theo bạn cho biết mùi kỹ nữ.

Họ kéo nhau lên tận xóm Nhị Tỳ Phúc Kiến. Băng qua mấy dãy nhà lá lụp xụp, đèn đóm hiu hắt, đêm hôm khuya khoắc gió lộng tư bề, Nguyễn Sinh cảm thấy lạnh lạnh cơ thể, kẹp sát tay che ngực mà vẫn run rẩy cả người. Hai bạn cười chế diễu gà chết nuốt dây thun, Nguyễn Sinh tự ái, thay vì vào nếm mùi hương phấn phụ nữ yêu hoa, anh lặng lẽ bỏ ra về, mặc cho hai bạn say sưa hoan lạc xác thịt.

Nhưng đâu ngờ trời tối đen như mực, hẻm nhỏ quanh co, Nguyễn Sinh đi mãi vẫn chưa ra tới đường lộ. Càng đi gió lạnh càng thổi se sắt tê tái cả da thịt. Rượu thấm sâu vào người, mắt lim dim ngủ gà ngủ gật chỉ chực mong mau về tới nhà đánh một giấc cho đã, mà Sinh nào đã ra được khỏi xóm. Ngang qua một ngôi nhà mô khá lớn, nhìn vào thấy mộ đá phẳng phiu trơn láng, sẵn cơn buồn ngủ kéo đến chiu nặng mặt, Nguyễn Sinh chui tọt vào, bất chấp ma quỷ, chẳng buồn sợ người chết quở phạt, chàng ta thản nhiên leo lên, lăn người nằm dài ra, và chỉ một lát sau đã ngáy say sưa.

Nguyễn Sinh mơ màng chìm vào giấc ngủ, chợt thấy một cô gái trạc tuổi mình từ ngoài xăm xăm đi vào, lôi tay kéo dậy, miệng cười duyên, liếc mắt sáng như hai ví sao, mở lời :

- Dậy đi, thấy anh say rượu mà nằm phoir mình sương giò lạnh lẽo thế này lỡ trúng phong ngộ cảm nguy hiểm vô cùng... Theo em về nhà ấm cúng ngủ cho khoẻ mai về cũng được.

Nguyễn Sinh ngồi lên, đưa tay duỗi mắt ngơ ngác dò hỏi :

- Về nhà cô ? Nhưng... cô là ai, sao lại tốt với tôi quá vậy ?

- Dạ em là Ngọc Lan. Nhà em cũng gần đây thôi.

- Thảo nào tôi nghe hương thơm dịu dịu, ngọt ngào tỏa ngát mũi. Tên đã đẹp mà người cũng đẹp, làm tôi cứ ngỡ như mơ ấy.

Ngọc Lan cười thẹn thùng, khẽ lèn liếc ánh mắt thật tình tứ với Nguyễn Sinh :

- Em hơi tò mò anh đừng trách ghen... Quê anh ở đâu vậy, nhà anh còn gần đây không ? Sao đêm hôm vào tận chỗ mộ hoang mà ngủ ngon lành vậy ?

Nguyễn Sinh bẽn lẽn ấp úng :

- Thật ra quê của tôi ở tận Ô Môn, Phong Dinh. cha mất sớm, mẹ nghèo khó chẳng đủ nuôi thân, nên tôi phải lên tận Sài Gòn này để tìm việc mưu sinh. Đêm nay tôi theo bạn bè đi nhậu, quá mệt nên liền vào mộ hoang ngủ qua đêm... Nhưng... Còn Ngọc Lan, cô đi đâu đến chỗ này, bộ cô không sợ sao ?

Ngọc Lan chớp mắt, ngơ ngác nhìn Nguyễn Sinh tỏ vẻ thắc mắc :

- Anh hỏi Lan sợ không, nhưng mà sợ gì ?

- Thì... Lan chẳng biết đây là khu ghê gớm sao ?

- Ghê gớm hả... A, phải anh định hỏi Ngọc Lan rằng đây là khu nghĩa địa, ma nhiều lắm chứ gì ?

Nguyễn Sinh ái ngại không tiện nói rõ khu nghĩa địa này còn là xóm của chị em ta chuyên nghề buôn hương bán phướn.

- Ủ, tôi định hỏi Lan là con gái một thân một mình, đêm hôm khuya vắng mà dám đi đâu thế này ?

- Nhà em ở đây lâu rồi. Ở riết cũng quen đi, có gì đâu mà sợ anh. Nếu anh không chê nhà nghèo đa.m bạc, thì Lan mời anh đến chơi.

- Thân thế tôi cũng nào có hơn gì ai mà dám cầu cao khi dễ Lan. Chỉ sợ tôi đến chơi phiền lòng bác và Lan thôi.

Ngoc.c Lan tỏ vẻ mừng rỡ ra mặt, nàng liền nói :

- Không có gì phiền đâu anh, má em còn vui nữa là khác. À... mà em chưa hẳn hạnh được biết tên anh là gì nữa ?

Nguyễn Sinh ngượng ngịu vì mình hỏi tên cô gái nhưng lại quên tự giới thiệu về mình, chàng đáp :

- Tôi là Nguyễn Sinh, năm nay tôi hăm hai tuổi.

- Lan nhỏ hơn anh hai tuổi, vậy anh có vui lòng nhận Lan làm em gái không ?

- Anh thật sung sướng có được cô em gái như Lan. Bây giờ mình về nhà nghe Lan ?

- Dạ, em đưa đường anh đi, chứ không xóm này nhiều ngõ ngách anh sẽ lạc ngay thôi.

Ngôi nhà của hai mẹ con Ngọc Lan nhỏ nhắn mà rất xinh xắn, trong nhà được trang trí một cách khá mỹ thuật. Nơi vách tường, bức hình của người phụ nữ và cô gái được lồng kính treo nơi phòng khách. Thoạt nhìn, Nguyễn Sinh phải thầm ngợi khen trong lòng. Cả hai mẹ con đều có nét sang trọng, một điều Sinh ít khi thấy nơi những phụ nữ khác. Ánh mắt cả hai dường như đều ẩn chứa một nét buồn sâu kín náo đó, nên càng nhìn lâu, Nguyễn Sinh càng cảm thấy len vào trong trí nghĩ một nỗi băng khuâng, sờ sợ kỳ bí. Lúc Ngọc Lan đưa mẹ ra, Sinh mau mắn đứng lên chào :

- Dạ cháu chào bác.

- Cháu đây là...

- Cháu là Sinh ở Phong Dinh lên Sài Gòn vừa kiếm việc làm vừa đi học ạ.

- Ủa, nói vậy cậu ở Phong Dinh sao ! Tôi cũng người cùng tỉnh với cậu nè. Hai mẹ con tôi phiêu bạt lên đây lâu rồi.

- Dạ cháu có nghe Lan nói lúc nãy. Bác có thể cho cháu biết ba'c ở nơi nào dưới quê mình không ạ ?

- Tôi ở Ô Môn, Phụng Hiệp. Ba con Lan chạy lên thành làm ăn bị lưu lạc, hai mẹ con tôi định cư nơi đây cũng lâu rồi.

Nghe má Lan nói quê ở Ô Môn, Sinh thoáng giật mình bỡ ngỡ vì tình cờ gặp được người cùng quê. Chàng nhìn kỹ mẹ của Lan thấy bà có nét quen thuộc, nhất là ở đôi mắt, cố nghĩ vẫn chưa nhớ ra là ai. Nguyễn Sinh tò mò hỏi :

- Ở Ô Môn bác còn ai bà con không vậy ?

- Cũng còn mà điều lên Sài Gòn lâu rồi nên tôi không nhớ rõ ai còn ai mất nữa. Ờ, còn cậu đêm nay đi đâu lạc đến đây vậy ?

- Cha'u đi chơi với mấy anh bạn hỏng ngờ bị lạc...

Sinh ngập ngừng một lúc, nụ cười thẹn thùng điểm trên môi, một lúc sau chàng nói tiếp :

- Dạ, cũng do cháu nhậu chút đỉnh rượu nên buồn ngủ quá, lủi đại vô mộ ngoài xóm để chợp mắt, định tỉnh dậy sẽ về, không ngờ gặp Lan đưa về đây.

Mẹ Lan cười chế diễu :

- Các cậu thanh niên bây giờ điều như vậy hết mà. Hể kiếm ra tiền là rủê nhậu nhẹt, be bét.

Nguyễn Sinh ngượng đỏ chín cả người, chàng nói ngắc ngư :

- Dạ con uống chút chút thôi thưa bác.

- Ừ, bây giờ ít ly mai một y lít. Bác lớn tuổi khuyên cháu, cháu đừng buồn, đừng tự ái nghen. Nhậu không tốt đâu. Ông nhà tôi cũng vì nhậu mà mất vợ mất con đó. Cậu nên nghe lời tôi đi.

- Dạ...

Nguyễn Sinh nhìn quanh quất, không thấy ảnh ba của Lan, mà cũng không thấy dấu hiệu gì chứng tỏ có bóng đàn ông ở trong nhà nên nghĩ rằng có lẽ ba của nàng đã qua đời vì nhậu. Định hỏi mà ái nga.i nên chàng lảng qua chuyện khác :

- Thưa bác, Lan chắc còn đi học ?

Ngọc Lan vừa từ nhà sau mang nước lên đặt nơi bàn, nghe Sinh hỏi, cô vội hốt trả lời :

- Dạ, em nghỉ học lâu rồi. Đố anh Sinh biết em làm gì ?

Sinh cười, chưa biết trả lời thế nào, mẹ Lan lừ mắt, rầy con gái :

- Cái con nhỏ này, anh Sinh mới quen, đố vậy ai trả lời cho được.

Bà quay sang Nguyễn Sinh nói tiếp :

- Đêm sương gió mà nhậ nhệt để cảm lắm đó. Uống chút cà phê sẽ nóng cho nó ấm đi cháu.

- Dạ cảm ơn bác.

Chàng nâng cốc cà phê lên uống. Hương vị cà phê giúp chàng tỉnh táo dễ chịu, buột miệng khen :

- Lan pha cà phê ngon quá.

Nàng cười e lệ :

- Anh quá khen rồi... Lần nào Lan pha cà phê cũng đều bị ba chê hết.

Mẹ Lan dường như có điều gì nghĩ ngợi chưa tiện hỏi Sinh, cứ ngời dăm chiêu trầm ngâm. Sinh đoán mò :

- Dạ hình như bác không được khoẻ ?

Bà cười buồn :

- Không có gì hết cháu. Bác hỏi điều này nếu thấy bất tiện cháu khỏi trả lời nghe.

- Dạ, có gì đâu. Bác cứ hỏi con sẽ trả lời ngay mà.

- Cháu có bạn gái hay người yêu gì chưa ?

Nguyễn Sinh mắc cỡ chín đỏ cả mặt. Cả Lan cũng xấu hổ vụt bỏ chạy luôn vào buồng. Mẹ nàng nhìn theo cười ngất :

- Đó, cháu thấy con Lan nó còn con nít ghê chưa. Bác hỏi cháu mà nó mắc cỡ giùm, ngộ ghê...

- Dạ... Nói thật với bác, cháu còn nghèo quá đâu dám quen biết ai, chỉ sợ người ta chê thôi.

- Cháu nói thật lòng chớ ?

- Dạ thật.

Mẹ Lan hớn hờ ra mắt nhưng còn chần chừ chưa nói ngay. Một lúc sau bà hấn giọng hai ba lần rồi mới mở miệng :

- Ví dụ như bác có chỗ quen biết muốn làm mai mối, cháu nghĩ sao ?

Nguyễn Sinh bối rối :

- Dạ cháu thân phận nghèo khổ, công danh sự nghiệp đều trắng tay, đâu dám nghĩ đến chuyện tương lai xa vời đó.

- Đừng có ngại. Nếu cháu ừ một tiếngrồi gắng sức làm ăn, bác hứa sẽ giúp đỡ cho có nơi có chỗ.

- Dạ... cháu... ngại quá bác à.

- Ối, ngại gì cháu. Chỉ khuyên cháu nếu nhận lời thì nên chăm chú làm ăn, học hành thêm thành tài là bên đó người ta hài lòng rồi.

- Bác cho biết chỗ đó là đâu được không ?

- Thì... con Lan nhà bác đó mà. Nếu cháu hạp nhả, bác sẽ cho hai đứa hẹn ước, chừng nào có công ăn việc làm cưới hỏi cũng được.

Nguyễn Sinh lặng yên, nghĩ đến cuộc gặp gỡ bất ngờ đưa đến mối duyên tình kỳ lạ, tưởng chừng như mơ. Mấy phút trôi qua vẫn chưa nghe chàng lên tiếng, mẹ Lan nhìn Nguyễn Sinh quan sát rồi nói :

- Ý cháu thế nào ?

Nguyễn Sinh hốt hoảng vội vàng phân bua :

- Dạ... chẳng qua cháu nghĩ mình không xứng đáng với Lan thôi.

- Ô, tưởng gì hóa ra cháu lo xa đó thôi. Cháu có thương em Lan không ? Nói thiệt lòng đi.

- Dạ... bác thương cháu nào dám chối từ.

Bà mừng rỡ gọi lớn vào trong, vẻ xúc động ra mặt :

- Lan ơi Lan... Ra mà biểu nè.

Lan rút kín trong nhà đợi mẹ gọi hai ba lượt mới chịu thò mặt ra, vẻ e lệ sượng sùng.

- Má nói chuyện với anh Sinh con rồi đó. Nó cũng hứa sẽ tiến tới. Còn ý của con thì sao ? Có bằng lòng kết bạn đời với anh Sinh con không ?

Ngọc Lan cúi đầu, hai má ửng hồng, thật lâu mới lén lút liếc nhìn Nguyễn Sinh cười chúm chím nhẹ giọng :

- Dạ... nếu ảnh không chê con xấu xí, con... xin nghe lời má.

- Vậy hai con đến bàn thờ thấp nhang hứa chắc một lời với nhau đi. Dù có gì hỏng được phụ nhau nghe chưa.

Nguyễn Sinh và Ngọc Lan vâng lời mẹ, đến chỗ bàn thờ đứng sòng đôi bên nhau, đốt nhang lâm râm khẩn vái.

Mẹ Lan dường như rất mãn nguyện. Bà đợi hai con lạy xong vẫy tay ngoắc Nguyễn Sinh lại gần, moi túi lấy ra cái gói nhung đỏ, bên trong là chiếc vòng xuyên lấp lánh cỡ năm chỉ vàng, nhét vào tay chàng dặn dò :

- Đây là chiếc vòng kỷ niệm hồi ba con đi cưới má, má giữ nó cũng hơn hai mươi năm nay. Hôm nay hai con nên ước, má tặng con để làm kỷ niệm.

- Da, con xin giữ mãi kỷ vật của má bên người.

Mẹ Lan bất chợt cầm tay Nguyễn Sinh và Lan đan dính lại với nhau, cười tủm tủm nói :

- Bây giờ má vào buồn nghĩ. Hai con đã lễ ông bà gia tiên xong, má coi như đã chính thức nhận con làm con rể trong nhà. Vậy con cứ tự nhiên tâm tình với vợ con đi nha.

Quay sang Lan bà dặn dò tiếp :

- Lan, con với anh Sinh có duyên nợ tiền định nên hôm nay mới gặp nhau. Đừng để anh Sinh con ngại ngùng tội nghiệp. Thôi má vào nghĩ nghen.

Mẹ Lan liếc nhìn con gái thật sắc, bà quày quả đi vào nhà trong. Còn lại, hai người ở phòng khách. Cả Sinh và Lan tự nhiên bối rối sượng sùng cứ nín lặng. Lâu lâu đưa mắt liếc nhau trao đổi nụ cười, mãi vẫn chẳng biết nói gì. Khoảng mười phút trôi qua, có lẽ thấy mình quá vô tình, Lan bất chợt nắm tay Nguyễn Sinh giọng êm như ru :

- Anh Sinh, anh nói gì cho Lan nghe đi...

- Nói gì hở Lan.

Nguyễn Sinh cũng bồi hồi xúc động vì mới lần đầu gặp gỡ người con gái chưa hề quen biết mà chỉ một lúc sau đã trao đổi hẹn ước ba sinh. Đang nghĩ ngợi, Nguyễn Sinh chợt thấy hơi thở âm ấm phả nhẹ lên da mặt và nơi cổ, chàng giật mình ngẩng lên, nhận ra gương mặt Lan kề gần sát bên. Nguyễn Sinh nghe một nỗi xao xuyên dạt dào

dâng lên mãnh liệt trong lòng. Chàng không kiềm chế được lâu hơn nên bạo dạn chòàng tay ôm ghịt Lan vào lòng, đôi môi hồng như tim son hé mở đợi chờ, bờ mi khép nhẹ mê đắm vào cõi mơ yêu hoang lạc. Nguyễn Sinh cúi xuống trao tặng nàng một nụ hôn dài đắm đuối.

Vòng tay họ siết bờ lưng nhau chặt dần thao thời gian, nụ hôn bốc rục lửa tình không muốn dứt. Một lúc lâu, Sinh rời môi Lan, chàng mỉm cười âu yếm :

- Lan... Anh thật hạnh phúc được em yêu.

- Anh Sinh, em hy vọng anh sẽ không bao giờ phụ tình em cả. Đời em chỉ mới lần đầu biết yêu và anh là người mà em nguyện trao thân gửi phận suốt đời.

- Lan, em đừng nói nữa...

Họ lại đắm đuối hôn nhau và gần như chìm vào bến mê ly, thần tiên. Nguyễn Sinh thình lình bế xốc Lan lên, hướng mắt về căn phòng bên cạnh, hơi thở đứt quãng, hỏi nhẹ bên tai nàng :

- Mình vào phòng nhen em ?

- Dạ, nhưng mà...

- Gì hở em ?

- Em chỉ sợ không đủ kinh nghiệm để chịu đựng anh đó thôi.

Nguyễn Sinh bế Ngọc Lan nhẹ bước đi vào phòng. Chiếc giường nhỏ xinh xắn, ánh đèn hồng huyền ảo soi lờ mờ. Chàng đặt Lan nằm xuống giường, rồi thả người nằm đè lên khuôn ngực nàng giọng thì thào :

- Lan... Em cho anh nguồn hạnh phúc đầu đời nhen em ?

- Nhưng em sợ quá anh ơi.

- Em sợ gì ?

- Nếu như một ngày nào đó anh quên em, chắc em đau khổ lắm.

Nguyễn Sinh đưa ngón tay đặt nhẹ lên bờ môi Ngọc Lan, chàng nói :

- Em đừng nói gì nữa cả, hay sống trọn với anh đêm nay nghe em.

Vừa nói Nguyễn Sinh vừa lính quỳnh, chàng hấp tấp cởi tụt quần áo của Lan ra. Nàng cùng mơn trớn cởi cho chàng. Hai tấm thân trần truồng khác náo đôi sam dính chặt vào nhau. Nguyễn Sinh hôn trơ trất khắp mắt, mũi, môi và kéo dài xuống tận đôi chân thon dài của Lan, rồi dừng lại lẩn quẩn trên chiếc mu đầy khiêu gợi của nàng. Nguyễn Sinh hôn hít, bú liếm không ngừng lên hột le Ngọc Lan. Nàng uốn mình trần cứng, luôn miệng rên rỉ đầu hoan lạc, mê say.

Hai tay nàng ôm chặt lấy đầu Nguyễn Sinh ghì xuống, hai chân dang rộng chĩa thẳng lên trời, miệng run rẩy nói :

- Em sướng quá... sướng quá sướng anh ơi ! Em cho anh hết đó, chơi em đi anh.

Cuối cùng Nguyễn Sinh cũng cảm thấy không còn đủ sức can đảm để chờ đợi lâu được nữa, chàng nhào người lên thân hình nõn nà của Lan, đưa tay xuống chàng cầm chặt lấy con cu đang sưng sừng cứng ngắc với cái đầu đỏ chói và bóng lưỡng, chàng từ từ ấn nhẹ cho đầu dương vật vào giữa hai đùi Lan. Nàng rướn người lên kêu thất thanh như vừa bị rơi té hụt hẫng. Giọng càng lúc càng chùng thấp xuống nhưng bụng dưới của nàng vẫn đều đặn nhấp nhô lên xuống từng nhịp. Nàng rên rỉ :

- Anh Sinh... Ui da... sướng lắm anh ơi.

Nguyễn Sinh càng lúc càng thấy hứng thú, chàng nấc mạnh bạo hơn, dâm thủy trong lồn nàng từ từ ứa ra và chảy dài xuống tới đất. Lan co hai chân quặp chặt lấy lưng người yêu. Bất thần một tiếng ré lên từ miệng Nguyễn Sinh :

- Uzm...Uzm... anh ra rồi Lan ơi !

Chàng gục xuống lịm đi trên ngực Lan sảng khoái tột đỉnh, cả hai người mê mẩn rồi thiếp đi tự lúc nào không hay.

Tiếng gà gáy báo sáng làm thức giấc hai người, Nguyễn Sinh và Lan ngồi dậy, họ tình tứ mặc quần áo cho nhau. Bỗng có tiếng của bà mẹ Lan gọi vào :

- Lan à, con đưa anh Sinh con ra đường... trời cũng sắp sáng rồi. Còn Sinh, nhớ ít hôm ghé lại đây thăm má và em Lan nghe con.

- Dạ, con sẽ đến thăm má và em Lan thường xuyên.

Nguyễn Sinh quay sang nói với Lan :

- Lan để anh về một mình được rồi.

- Không, em phải đưa anh về... thưa má con đi.

Nguyễn Sinh nghiêng đầu chào mẹ vợ. Vừa quay lại định bước ra bất ngờ vấp cái ghế té nhào, đập đầu xuống nền gạch đau điếng, cất kêu lên thảng thốt :

- Ối ! Đau quá Lan ơi !

Ngay khi đó Nguyễn Sinh mở choàng mắt, bừng tỉnh dậy. Anh vô cùng bàng hoàng ngó dáo dác quan sát và nhận ra đang nằm trong ngôi nhà mồ đa rửa màu hồng rất xinh xắn giống hệt ngôi nhà mẹ con Lan đang ở. Nguyễn Sinh bất giác rùng mình ớn lạnh xương sống. Lúc chợt ngược nhìn lên bức vách thấy rõ ràng hai bức ảnh người phụ nữ và cô gái giống hệt Lan và mẹ nàng.

Nguyễn Sinh run lấy bẫy, đứng lên mới hay mình nằm trên nấm mộ của cô gái tên Ngô Thị Ngọc Lan, 20 tuổi. Nhìn qua mộ bên cạnh thấy đề tên Bà Lê Ngọc Lan Anh, 46 tuổi. Cả hai mẹ con đều từ trần chưa giáp năm. Nguyễn Sinh lạnh toát cả người, hối hả bước ra khỏi khu nhà mồ. Chợt cảm thấy nặng nơi túi, chàng thò tay vào túi, trong lòng càng bồn loạn hơn lúc móc ra chiếc vòng vàng. Đúng là kỷ vật của mẹ Lan tặng lúc nãy.

Nguyễn Sinh định ném bỏ, nhưng sau khi đưa lên gần mắt xem lại, chàng xiết bao kinh ngạc vì đúng là chiếc vòng thật hoàn toàn, không hề là vàng mã dành cho người âm giới. Nguyễn Sinh chịu thua, chẳng thể nào tin được là mình đang tỉnh hay mơ. Chàng thử nhéo mạnh vào tay, cảm thấy đau điếng, Sinh mới tin mình đang tỉnh. Mẹ con Lan đã qua đời mà. Nhưng chiếc vòng vàng tặng cho Sinh lại thật thì là thế nào ?

Nguyễn Sinh đi như chạy nhanh ra khỏi nhà mồ. Lối đi nhỏ ở giữa hai dãy nhà mồ toàn loại đá mắc tiền. Lừa thừa vài nấm mộ thấp hoặc mới đắp đất, chỗ này không có nhà người sống. Phải ra gần đường lộ, Nguyễn Sinh mới nhận ra rằng có một khu xóm lao động mà đêm qua hai bạn đưa Sinh tới. Chàng hối hả rảo nhanh bước như cứ sợ bị hai mẹ con Lan giữ lại. Mặc dù cho đến lúc này Sinh vẫn chưa hề khảng định tại sao mình có được chiếc vòng vàng, và vì sao Lan mẹ nàng lại chọn Sinh làm người thân của họ.

Từ ngày được mẹ Lan tặng vòng kỷ vật, Nguyễn Sinh bỗng làm ăn nên ra. Chẳng những vậy, chàng còn may mắn gặp ông giám đốc công ty kinh doanh xuất nhập cảng thương như con ruột. Thấy Sinh có học, siêng năng lại dễ thương hiền lành, ông Minh Thành cho Sinh đi học thêm về ngành quản trị kinh doanh với ý định giúp Sinh tiến thân xa hơn trên đường sự nghiệp.

Hằng tuần, Nguyễn Sinh đều mua hoa quả, nhang đèn lên thăm viếng mộ mẹ con Ngọc Lan. Điều mà chàng thắc mắc và để tâm tìm hiểu là ngoài chàng ra còn ai khác đến thăm mộ. Thế mà suốt một năm trôi qua, kể cả những ngày Tết nguyên đán, rồi thanh minh tảo mộ cũng vẫn không một ai lai vãng.

Mọi người ở khu nghĩa trang cứ đình ninh Nguyễn Sinh là bà con hay người nhà của mẹ con Lan. Thậm chí họ còn đề nghị lau rửa quét vôi trồng hoa trong khu nhà mồ với Nguyễn Sinh nữa. chàng vui vẻ nhận lời và tặng thưởng họ rất hậu.

Một điều mà Sinh thắc mắc là từ sau cái ngày chàng gặp mẹ con Lan, nhiều đêm Nguyễn Sinh đẹp bỏ sợ hãi thử lên ngủ tại khu nhà mồ nhưng chàng không hề gặp lại hai người lần nào nữa mặc dầu Sinh khẩn nguyện, tha thiết muốn được hai người hiện về cho gặp mặt.

Bốn năm thắm thoát trôi qua nhanh như gió thoảng, Nguyễn Sinh hiện tại đã là ông Phó giám đốc công ty Thành Danh. Công việc quản lý nhân sự và điều hành kế hoạch đều do một tay Sinh giải quyết. Nhờ thế, công ty ngày càng phát triển, doanh thu lợi tức gia tăng ngoài dự kiến. Đời sống công nhân cũng tăng tiến, nên uy tín của Nguyễn Sinh lên rất cao. Nhân viên đều kính nể chàng hết mực.

Nguyễn Sinh cũng không quên dĩ vãng nghèo khổ của mình. Chàng luôn sẵn sàng nâng đỡ cũng như giúp đỡ các nhân viên trẻ.

Dạo sau này, ông Minh Thành hầu như thường xuất ngoại để nghiên cứu thị trường các nước bạn trên thương trường quốc tế. Công việc hoạt động của công ty đều do một tay Nguyễn Sinh giải quyết.

Hai tháng qua, ông giám đốc đi Đài Loan vừa về được ba ngày. Sáng nay, Nguyễn Sinh vừa vào văn phòng riêng, thì cô thư ký đã cho chàng biết :

- Mời ông qua gặp ông giám đốc gấp ạ.

- Có việc gì vậy cô Thủy ?

- Dạ, em cũng không nghe ông giám đốc nói chi cả ngoài việc bảo em qua gọi mời ông có việc riêng.

- Chuyện riêng ?

- Dạ ông giám đốc nói như vậy.

- Thôi được. Tôi giải quyết xong công việc rồi sẽ qua gặp ông giám đốc ngay. Cô trình lại giúp tôi nhé.

- Dạ vâng.

Nguyễn Sinh sau khi thu xếp xong công việc, anh liền đến văn phòng để gặp mặt ông giám đốc. Đứng trước cửa phòng tay anh định dơ lên để gõ cửa, nhưng Nguyễn Sinh lại

khựng tay lại vì anh vẫn còn thắc mắc, không hiểu ông giám đốc muốn gặp mình có chuyện gì, mà là chuyện riêng nữa. Nguyễn Sinh suy nghĩ trước hay sau gì mình cũng phải gặp thôi, anh liền gõ cửa mấy tiếng. Cánh cửa đã được mở ra, ông Minh Thành đến bắt tay thân mật với Nguyễn Sinh rồi vui vẻ nói :

- Khoẻ không cháu Sinh. Ngồi đi cháu, chú có việc quan trọng này cần bàn với cháu.

Nguyễn Sinh ngồi xuống ghế đối diện với ông giám đốc. Chàng thấp thỏm nghĩ ngợi, cố phân tích các việc xảy ra trong thời gian ông giám đốc vắng mặt, cân nhắc xem mình còn khuyết điểm, sai lầm điều gì hay không, nhưng tuyệt nhiên thấy có gì phải lo lắng. Nguyễn Sinh im lặng chờ đợi.

- Cháu không có gì phải thắc mắc, ái ngại cả. Chuyện chú sắp nói với cháu là điều rất tốt lành, vui vẻ thôi.

Nguyễn Sinh thở phào nhẹ nhõm, tươi ngay nét mặt, chàng hân hoan nói :

- Vậy mà nãy giờ cháu cứ lo ngại, không biết có lầm lỗi quan trọng gì chẳng.

- Tại chú muốn mang lại cho cháu một sự ngạc nhiên lớn lao đó thôi.

- Một ngạc nhiên lớn lao !... Cháu hồi hộp quá.

Ông Minh Thành loay hoay soạn mấy cuốn album và đóng gói quà bày lỉnh kỉnh trên bàn giấy. ông khệ nệ mang ra chỗ sa-lông đặt tất cả lên bàn, neho mắt khoe với Nguyễn Sinh :

- Đây là quà cáp chúc định biểu mấy ông bạn quen biết thân tình, trong đó có cả cháu với mấy ông trưởng phòng nữa.

- Ủa, chú lại tặng quà cho cháu nữa. Hôm trước chú tặng rồi mà.

Ông Minh Thành cười vui, giọng cởi mở thân tình :

- Hôm trước khác, bữa nay khác chớ. Hơn nữa, lần này chẳng riêng quà thôi mà chú sẽ nói với cháu một việc vô cùng hệ trọng.

- Việc chi vậy chú ?

- Cháu muốn biết chú cũng không giữ bí mật làm gì nữa. Cháu nói cho chú biết năm nay cháu được bao nhiêu tuổi ? Cháu có ý định lập gia đình chưa ?

- Dạ, sao tự nhiên hôm nay chú lại hỏi tuổi của cháu vậy ?

- Ấy, cháu cứ trả lời chú đi.

- Dạ, cháu hăm bảy và cũng chưa hề có ý định lập gia đình.

- Chà chà, hăm bảy già rồi nghe chưa. Nếu chú có ý định tìm giúp cháu một người vợ tương lai xinh đẹp, học giỏi, gia đình cũng đàng hoàng cháu chịu chứ ?

- Dạ... chắc cháu không lấy vợ đâu thưa chú. Cháu xin cảm ơn lòng tốt của chú.

- Bộ cháu định sống độc thân sao chứ ?

- Dạ cũng gần đúng như vậy.

- Thanh niên đàng ông tới tuổi nên lập gia đình chứ cháu. Đây, cháu hãy xem cô trong tập album này đi. ý cháu thế nào ?

Nguyễn Sinh bất đắc dĩ phải nhận cuốn album đề ông Minh Thành khỏi buồn lòng. Thật sự chàng chỉ nghĩ tới Ngọc Lan dù biết rằng nàng đã qua đời từ lâu.

Nhưng thật bất ngờ. Khi vừa liếc mắt nhìn xem qua, chàng giật mình buột miệng kêu lên :

- Có lẽ nào ?... Cô gái trong hình có phải là Lan... Ngô Thị Ngọc Lan, đúng không chú ?

Đến lượt ông Minh Thành cũng ngạc nhiên nhìn Nguyễn Sinh chăm chăm. Ông mấp má môi một lúc mới thành lời :

- Cháu biết Ngọc Lan nữa à ?

Nguyễn Sinh nín lặng, chàng có vẻ nghĩ ngợi. Một lúc sau ngược nhìn ông giám đốc, thắc mắc :

- Cháu xin phép chú cho cháu được biết giữa chú và Ngọc Lan có sự liên hệ ra sao ?

Nhưng chàng bỗng buột miệng nói luôn :

- Ủa, chú cũng họ Ngô, chẳng lẽ có sự trùng hợp ngẫu nhiên.

- Đúng Ngô Thị Ngọc Lan là cháu của chú. Ba nó là anh ruột của chú. Nhưng điều cháu gâ ngạc nhiên không ít với chú là vì sao cháu biết nó ? Lan và bà mẹ đã chết vì tai nạn xe cộ cách đây mấy năm rồi mà.

- Lan và mẹ chết vì tai nạn xe cộ ?

- Phải, chính anh Hai chú lái xe đưa vợ con đi Vũng Tàu chơi. Vì hơi men chệnh choáng, anh gặp tai nạn vô tình đã giết chết cả vợ và con.

- Trời !... Thì ra là thế.

- Nhưng... do đâu mà cháu quen biết với Ngọc Lan. Lâu nay chú không hề nghe cháu nhắc nhở gì cả.

- Cháu không nhắc vì đâu biết Lan là cháu của chú. Tuy nhiên, mỗi cuối tuần cháu đều lên nghĩa trang để thăm Lan và mẹ Lan.

- À, thảo nào chú có nghe cô Thủy thư ký nói qua đường như cháu có người thân nào đó đã qua đời và thường hay đi thăm mộ.

- Nghĩa là chú có biết nơi an nghỉ của Lan và mẹ ?

- Biết, vì quá bận rộn nên chú ít có thời gian để ghé đến thăm mộ chị dâu và cháu Lan được. À, cháu giải thích cho chú biết do đâu mà cháu đi thăm hai người đã khuất thường xuyên như thế ?

Nguyễn Sinh chậm rãi kể lại tất cả câu chuyện. Ông Minh Thành lặng yên ngồi nghe, vẻ xúc động lộ rõ trên nét mặt. Lúc Sinh chấm dứt câu chuyện mà hai người vẫn lặng lẽ nghĩ ngợi mông lung. Mãi một lúc sau, ông Minh Thành mới lên tiếng :

- Thật đúng là huyền bí và hoang tưởng khác nào chuyện liêu trai.

Nguyễn Sinh bồi hồi xúc cảm. Chàng nhìn ông Minh Thành đầy vẻ biết ơn :

- Chính nhờ vong linh Lan và bác gái xui khiến nên cháu mới tình cờ gặp chú để rồi được chú giúp đỡ nên người như ngày hôm nay. Dạ, còn bác trai đâu cháu không gặp ?

- Từ ngày mẹ con Lan qua đời, anh Hai của chú càng buồn khổ ray rứt, cuối cùng anh lâm trọng bệnh tâm thần.

- Hiện giờ bác ấy ở đâu hả chú ?

- Anh được chú đưa đi ngoại quốc chữa trị nhưng vẫn không hết. Hai tháng trước anh bỗng tỉnh hẳn lại và nhắn chú qua gặp anh gấp.

- Thì ra chuyến đi vừa rồi là chú đi gặp bác trai ba của Lan ?

- Đúng. Và lạ lùng vô cùng. Ảnh kể cho chú nghe có gặp vợ và con báo tin là đã có rồi. Chú không tin ảnh lành bệnh khi nghe chuyện. Nhưng bây giờ thì chú đã hiểu.

- Còn hiện tại bác trai như thế nào ?

- Chú đưa ảnh qua Thụy Sĩ nghỉ an dưỡng và chính ảnh trao cho chú bức ảnh cô gái mà cháu vừa xem lúc nãy bảo chú đi tìm hôn nhân cho nó.

- Cô đó là gì của bác trai hở chú ?

- Con gái anh Hai chú. Nó là chị con Lan, nhưng cùng cha khác mẹ. Nhưng hai đứa giống nhau như đúc.

- Thảo nào vừa nhìn thấy cháu cứ ngỡ là Lan... Cô ấy hiện giờ ở đâu chú có biết địa chỉ không ?

- Cô ấy hiện ở Ô Môn, Phong Dinh với bà ngoại.

- Ủa, cùng quê với cháu và cả bác gái nữa à ?

- Đúng thế, và càng đặc biệt hơn nữa là cháu Ngọc Hiếu và Ngọc Lan đều chung bà ngoại.

- Vậy là sao ?

- Mẹ Ngọc Hiếu là chị ruột của mẹ Ngọc Lan. Khi anh Hai chú yêu và cưới chị Lan Hoa được một năm, chị ấy sanh ra Ngọc Hiếu thì qua đời do đẻ khó. Chị Lan Anh thay chị chăm sóc cháu, từ đó phát sanh tình yêu, anh Hai chú xin cưới luôn cô em vợ sau khi mãn tang vợ... Có điều Ngọc Hiếu lớn lên chỉ mến bà ngoại mà không chịu ở với cha.

- Bây giờ Ngọc Hiếu làm gì vậy chú ?

- Cô giáo dạy trẻ em bệnh tật.

- Cô ấy hy sinh, chịu khó thế à ?

- Hiếu giống tính mẹ, rất thích công tác xã hội.

Hai người một già một trẻ lại rơi vào im lặng.. Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ. Một lúc sau Nguyễn Sinh mở lời :

- Chú ạ. Chú có thể giải thích lý do nào chú có ý định giới thiệu Ngọc Hiếu cho cháu ?

- À, điều đó không phải ý chú mà chính anh Hai chú. Ảnh bảo Lan báo mộng với anh ấy về một chàng rể tương lai tên Sinh đang làm việc gần gũi với chú. Có lạ lùng không ?

- Có chuyện ấy thật sao ?

- Nếu không thật thì từ nãy giờ hai chú cháu mình làm gì có dịp nói chuyện dài lâu về Lan và Hiếu.

Hôm ông Minh Thành về Ô Môn rước Ngọc Hiếu lên Sài Gòn chơi, ông nhắn tin mời Nguyễn Sinh đến nhà để hai người làm quen với nhau. Lại một sự ngạc nhiên khó hiểu kỳ lạ xảy ra.

Nguyễn Sinh được ông Minh Thành hẹn đến nhà dùng cơm trưa. Khi chàng lái xe đến đậu ở sân, vừa bước vào phòng khách, chợt đứng sững lại khi nhìn thấy cô gái ngồi ở ghế sa-lông giống hệt Ngọc Lan. Vừa định buột miệng kêu tên thì cô gái đã bất ngờ lên tiếng trước :

- Anh Sinh...anh của Lan

Ông Minh Thành cũng sững sờ chưa hiểu điều gì xảy ra, cứ ngồi chết một chỗ nhìn cháu rồi nhìn chàng trai. Ngọc Hiếu vụt chạy nhào tới ôm chầm lấy Sinh khóc nức nở. Sinh bối rối, nói lúng búng :

- Cô... cô là ai ?

Cô gái vẫn gục đầu vào ngực Sinh khóc thút thít :

- Em là Lan... Lan của anh đây mà. Anh không nhận ra giọng em sao ? Hay là anh đã quên người cùng anh thể thốt năm nào ?

Nguyễn Sinh nghe ra đúng là giọng của Lan. Nhưng cô gái này có vẻ lớn tuổi và cao hơn hình ảnh Lan ngày nào. Chàng ngần ngại hỏi :

- Anh đã nhận ra Lan rồi nhưng... đây là chị Hiếu... Lan... giải thích cho anh và chú Thành hiểu đi.

Cô gái trợn mắt lên hét lớn :

- Không có chị Hiếu nào cả. Chỉ có em, chỉ có Lan của anh đây. Anh có nhận em đây là vợ của anh hay không thì nói đi.

Ông Minh Thành vẫn ngờ vực cô cháu muốn thử lòng chàng trai, vì hôm về quê ngoại ông đã kể rõ mọi sự. Vì thế ông đến gần cô cháu gái khuyên :

- Hiếu. Cháu thử Sinh làm gì. Chú đã chọn người bạn đời cho cháu, chẳng lẽ lằm lẩn hay sao ?

Cô gái vụt đẩy Sinh rời ra, quát mắt nhìn ông Minh Thành :

- Chú ba, sao chú ác vậy ? Anh Sinh là chồng của con. Chú muốn mai mối ảnh cho ai vậy ?

Nguyễn Sinh dường như nhận biết được phần nào sự việc. Chàng đành dịu giọng, vuốt ve cơn ghen giận của Ngọc Lan, dù biết hồn nàng chỉ mượn xác chị nhập vào :

- Lan, anh nào có ý gì. Anh thề mãi mãi một lòng yêu em mà.

- Anh Sinh, anh nói thật hay lừa gạt em vậy hả ?

- Anh thề không hề lừa gạt em... Nhưng anh có điều này cần biết, em giải thích được chứ ?

- Anh hỏi đi. Anh cần biết điều gì ?

- Em đã siêu thoát vong linh chưa ? Hay là em còn điều gì oan khuất nên vẫn còn quyến luyến đến người thân ?

- Không, em chỉ cần anh yêu em và cầu siêu cho mẹ và em, vậy là em tạ tội rồi.

- Nghĩa là em vẫn chưa siêu thoát.

- Chuyện thế giới vô hình anh ở trần tục làm sao mà biết được... Anh hãy nói đi, nói anh yêu em đi.

- Anh mãi mãi yêu em... Lan tin anh chưa ?

- Được rồi... em tin anh, em về anh nhé.

Ngọc Hiếu bỗng nhiên té lăn xuống tấm thảm trải sàn nhà, mắt trợn ngược, hơi thở thều thào một lúc rồi nằm im lìm. 5 phút sau nàng vụt ngồi dậy ngó quanh, ngơ ngác. Ông Minh Thành vội vã chạy đến nâng cháu gái dậy, thắc mắc :

- Hiếu, con làm gì nãy giờ vậy ?

Ngọc Hiếu thấy mình xốc xếch quần áo, mặt đỏ bừng thẹn thùng, nhất là lúc trông thấy Nguyễn Sinh cứ đứng nhìn cô như một người từ cõi không gian nào đến. Nàng ngòai thờ dựa ra ghế sa-lông, vẻ mặt mệt mỏi, nhắm nghiền mắt, đáp yếu ớt :

- Cháu có làm gì đâu. Tự nhiên cháu thấy tối tăm mặt mũi, rồi mê thiếp đi.

- Cháu mê à ?

- Cháu có cảm giác như vậy. Vì lúc nãy cháu nhớ là đang ngòai với chú chợt thấy cô gái chạy ào vô. Cháu sợ quá vùng chạy thì bỗng cháu chẳng còn thấy gì nữa cả.

Nguyễn Sinh bây giờ đã nghe rõ giọng nói của Ngọc Hiếu, đúng là không phải giọng của Lan. Chàng hoàn toàn tin là hồn em Lan đã nhập vào chị để phản đối cuộc hôn nhân của chàng với Ngọc Hiếu.

Nguyễn Sinh bước đến ngòai đối diện với ông Minh Thành và Ngọc Hiếu. Chàng nhỏ nhẹ lựa lời bày giải nỗi niềm tâm sự :

- Thưa chú, cháu rất cảm kích tình thương của chú kể cả của Ngọc Hiếu. Tuy mới gặp nhau lần đầu cháu rất mến, nhưng cháu nghĩ cháu cần phải lo cho em Lan siêu thoát vong linh, sau đó cháu mới dám tính đến chuyện tương lai.

Ông Minh Thành chừng như cũng hiểu được phần nào điều ẩn khuất vừa qua, dù thật ra ông không tin hẳn có sự nhập hồn đổi xác vào thời đại này. Ông thở dài nói với Nguyễn Sinh :

- Thì tùy cháu tình thế nào vương tròn êm thấm là chú vui rồi. Nhất là anh Hai chú đã dặn dò. Chú mong cháu hiểu và đừng phụ lòng ba của Hiếu và cả Lan nữa.

Ông quay sang cầm tay Hiếu siết nhẹ, vỗ về :

- Hiếu, chú thành thật cảm ơn cháu vì chữ hiếu với cha cháu mà lên đây nhưng có chuyện bất ngờ xảy ra, chu hy vọng rồi mọi sự sẽ tốt đẹp thôi... Còn Sinh, cháu nhận xét thấy thế nào ?

Nguyễn Sinh lúng túng, ngập ngừng chưa biết nói gì để ông Minh Thành và Hiếu thông cảm. Cuối cùng chàng cười nụ, giọng nhỏ hẩn lại như thủ thỉ với một ai đó :

- Dạ...Ngọc Hiếu dịu dàng, hiền hậu và đáng yêu vô cùng.

Ông Minh Thành hân hoan ra mặt, thân mật nắm tay Hiếu và Sinh kéo lại gần reo vui :

- Nếu vậy để ăn mừng cuộc hội ngộ, chú mời cả hai cùng nhập tiệc. Nào, mình đi hai cháu.

Ông Minh Thành vừa nói vừa choàng vai Sinh và Hiếu đưa vào phòng ăn.

Tiếng cười vui vẻ của ông vang lên đòn tan làm cho Nguyễn Sinh cũng vui lây. Chàng liếc nhìn Hiếu, bắt gặp ánh mắt nắng cũng đang lén trao gửi, chàng bỗng rùng mình nói như người trong cơn mê :

- Ôi ! Anh yêu em và sẽ mãi mãi suốt đời. Người yêu của anh ơi....

Ngọc Hiếu ngỡ Nguyễn Sinh nói với cô, đôi má chột đỏ ửng thẹn thùng, cúi gằm mặt bước theo hai người thân, lòng rộn ràng niềm vui hạnh phúc dâng lên ngập lòng. Cô thầm gọi khẽ không thành lời :

- Ba ơi ! con cảm ơn ba vô vàn.

Đám cưới của Nguyễn Sinh và Ngọc Hiếu được tổ chức tại một nhà hàng sang trọng bậc nhất, thành phần tham dự thật đông đảo, toàn những tay to mặt lớn. Ông Minh Thành đặt cả một cái bánh cao bốn tầng đãi tặng đôi tân lang và giai nhân.

Bạn bè của Nguyễn Sinh đến dự cũng khá đông đủ. Trước ngày hôn lễ cử hành, chàng cũng không quên mang hương hoa và đặt làm một bữa cỗ chay đặc biệt để làm lễ cúng bà Lan Anh và Ngọc Lan. Chàng xin hai mẹ con thông cảm cho mình vì dù sao Ngọc Hiếu cũng là chị của Ngọc Lan.

Tiệc cưới kéo dài mãi đến hơn mười hai giờ rưỡi đêm NGuyễn Sinh mới đưa Ngọc Hiếu về tới ngôi nhà mới mà ông Minh Thành đã mua tặng cho hai cháu ở tận Thủ Đức. Ngôi nhà nhỏ nhắn xinh đẹp được bao quanh bởi vườn cây ăn trái, lại nằm trong khu vực khá yên tĩnh ngay sát bên bờ sông Sài Gòn thơ mộng hữu tình.

Chiếc xe đậu lại ngay trước thềm nhà, Nguyễn Sinh nhanh nhẹn mở cửa, bước vòng qua phía bên vợ ngồi, mở cửa bế luôn cô dâu vào nhà. Ngọc Hiếu đẹp như một nàng tiên, nàng sung sướng đưa ánh mắt long lanh nhìn chồng đầy vẻ mãn nguyện. Nàng cắn nhẹ lên ngực áo Sinh, giọng nhẹ như gió :

- Sinh ơi. Em hạnh phúc hơn bao giờ cả.

Nguyễn Sinh cúi xuống hôn lên má nàng, âu yếm :

- Lát nữa đây em sẽ còn hạnh phúc hơn nữa.

- Nghĩa là sao hở anh ?

- Anh sẽ đưa em lên thiên đàng, chúng mình sẽ hưởng tuyệt đỉnh vu sơn... em chịu không ?

- Á, cái anh này nói kỳ...

- Kỳ nhưng mê phải không nào ?

Ngọc Hiếu đỏ mặt, mắt nàng trốn tránh tia nhìn của chàng, nhưng đôi môi hồng rực rỡ khê hé như mời đón. Nguyễn Sinh cười dòn nôm nóng, không đợi vào đèn phòng ngủ chàng đã ghé môi hôn nàng say đắm. Ngọc Hiếu dấy nẩy phụng phịu vừa đám lửng chàng vừa giạt môi ra trách yêu :

- Anh tham lam quá đi. Lát nữa không được ư ?

- Không được, anh thích hôn ngay bây giờ.

Nguyễn Sinh chẳng đợi Ngọc Hiếu kịp nói gì, cứ thế kéo dài nụ hôn trên môi nàng cho đến tận buổi ngủ.

Chàng đặt nàng xuống giường, cười dòn dạn dò :

- Anh đi tắm. Còn em thay đồ cưới ra nhé. Anh muốn được nhìn vợ anh đẹp lộng lẫy, ngây thơ trong bộ bà ba trắng mà lúc nào anh cũng ưa thích.

Ngọc Hiếu tò mò hỏi :

- Nhưng sao anh lại thích bà ba trắng, hay là kỷ niệm của ai đây ?

- Thì em cứ thay quần áo đi. Lát nữa anh sẽ giải thích.

Nguyễn Sinh đứng lên đi thẳng vào nhà tắm, độ mười phút sau chàng bước ra từ phòng tắm với chiếc khăn quấn. Ngọc Hiếu rất ngây thơ và duyên dáng với bộ bà ba trắng mà Nguyễn Sinh đã yêu cầu nàng mặc. Nguyễn Sinh nhìn lộ lộ vào cặp ngực đang thoi thóp lên xuống theo hơi thở nàng xuyên qua chiếc áo bà ba trắng mỏng vánh mà nàng đang mặc, làm anh chàng cứ thẩn thờ mặt ra.

Thật bất ngờ lạ lùng, Ngọc Hiếu bỗng dưng vùng dậy nhảy nhanh ra khỏi giường rồi chạy đến bá cổ Nguyễn Sinh, nước mắt ràn rụa :

- Anh Sinh... Em là Lan của anh đây... Em ngồi chờ anh này giờ lâu quá rồi... Sinh ơi ! Em ao ước được gặp lại anh để tạ từ.

- Hiếu... em nói gì vậy ?

- Không có Hiếu nào hết á. Em là Lan vợ của anh đây nè. Hai đứa mình đã thề ước, anh quên rồi sao ? Anh sớm thay lòng đổi dạ vậy à ?

- Em là... Lan chứ không phải hiếu ?

- Dạ... Lan vợ của anh đây mà. Em muốn trước khi chia tay vĩnh viễn với anh để lại sinh kiếp khác, em phải đến với anh và sống với anh cho trọn tình vẹn nghĩa dù là lần sau cùng.

- Trời ơi ! Lan... Lan của anh.

Nguyễn Sinh đã nhận ra giọng nói của cô gái ở nghĩa trang Phúc Kiến và chàng bất cần nghĩ gì hồn Lan đang hóa thân vào Ngọc Hiếu. Chàng ôm siết thân hình cô gái hôn như điên, miệng liên tục nói không ngừng :

- Lan của anh. Lan yêu của anh ơi. Anh vẫn yêu và mãi mãi yêu em.

- Vậy mà sao anh lại đi cưới người khác... Anh ác với em lắm anh có biết không.

- Không... anh yêu Lan và chỉ có Lan mà thôi. Anh sẽ chứng minh bằng tất cả sự chân thành của anh để em tin.

Nguyễn Sinh vừa nói vừa cởi áo nàng ra, chiếc áo bà ba trắng vừa rơi xuống đất để lộ ra đôi vú căng tròn đầy nhựa sống, chàng đưa tay lên vò bóp không ngừng, nàng cũng từ từ tháo bỏ chiếc khăn quàng dưới người Nguyễn Sinh xuống, nàng mân mê lên con cu đang cương cứng và nói :

- Anh Sinh ơi... em muốn...

Nguyễn Sinh đưa tay nâng mặt nàng lên nói :

- Em nói đi Lan.

- Em muốn được ai ân với chàng đêm nay.

Bàn tay nàng không rời khỏi con cu của Nguyễn Sinh, nàng vẫn nắm chặt lấy con cu đang cương cứng của chàng mà tuột lên tuột xuống rồi nói :

- Em thèm lắm... em muốn hôn lên nó.

Nói xong Lan từ từ ngồi xuống mặt đối diện với con cu chàng, nàng nuốt vội nước bọt đang nghẹn nơi cổ rồi thong thả há miệng quặm nguyên con cu của chàng, Lan nhắm

mắt say mê hưởng thụ, nàng dùng lưỡi lăn qua lăn lại trên đầu cu chàng một hồi thật lâu, rồi nhẹ nhàng đưa đầu cu chàng vào sâu đến tận cuống họng.

Hai tay Nguyễn Sinh nắm lấy tóc nàng điều ra điều vào theo nhịp bú, miệng vừa rên rỉ vừa nói :

- Lan... Em bú anh sướng lắm, đừng ngừng nhé em... Bú mạnh thêm nữa đi Lan...mạnh thêm nữa.

Nguyễn Sinh bậm môi gồng cứng người chịu đựng vì cơn sướng lên đến tột độ, chừng mấy phút sau nàng lấy miệng ra khỏi con cu của Nguyễn Sinh rồi nói :

- Anh Sinh... em muốn được nhìn thấy anh yêu em giống như em vừa yêu anh vậy.

Nói xong Lan ngồi bẹp xuống, hai cùi chỏ nàng chống xuống đất, Lan hất đầu cho mái tóc nằm gọn về phía sau, mặt nhìn thẳng Nguyễn Sinh, nàng nói :

- Bú em đi anh... em thèm được nhìn thấy anh bú lâu lắm rồi...Bú em đi anh.

Nguyễn Sinh vâng lời nàng, chàng lom khom ngồi xuống từ từ đưa tay ra ve vuốt nhẹ lên cái lồn có túm lông xoắn rậm rạp ấm áp của Lan. Chàng đưa ngón tay giữa lật ngửa lên nhẹ nhàng êm ái từ từ dút vào bên trong lồn nàng, càng lúc càng sâu thêm hơn, ngón tay cái của chàng thì khều qua khều lại trên cái mông đóc của Lan, dâm thủy trong lồn nàng đã chảy ra ướt nhẹp cả ngón tay của Nguyễn Sinh làm cho ngón tay chũa chàng dễ dàng thực ra thực vào hơn. Nguyễn Sinh ấn thật sâu ngón tay vào rồi giữ yên đó, mặt ngược nhìn lên hỏi :

- Em có sướng không Lan ?

- Dạ, em sướng lắm...em nứng lắm đây chồng của em ơi.

- Em Lan... Anh yêu em lắm. Đừng bỏ anh đi nghe Lan.

- Em đâu có muốn như vậy, cùng bởi trời định duyên của mình thôi... em biết sao đây !

- Em Lan... em đáng yêu đáng quý lắm.

- Anh Sinh... đừng nói nữa, hãy bú em đi anh.

Nguyễn Sinh từ từ rút ngón tay ra khỏi tử cung thì nàng buông tiếng thở dài.

- Ừ... Ừ... Em sướng quá.

- Lan...Anh bú em nghe cứng.

- Dạ, em đang chờ đây.

Nói xong Nguyễn Sinh nằm xấp xuống đất, hai ngón tay chàng banh hai mép lồn nàng mở thật rộng ra, Nguyễn Sinh dùng đầu lưỡi liếm từ dưới hậu môn dài lên tới hột le, Lan nhìn xuống ngó qua ngó lại quan sát thật mê say, với những giọt nước mắt đã và đang chảy dài xuống hai bên má, bởi nàng biết lần này là lần sau cùng được ân ái bên chồng.

- Uzm... Uzm... em sướng quá anh ơi.

Ngoài trời đang u ám, một vài cơn gió hú rít lên từng hồi, đồng hồ đã điểm 4 giờ sáng rồi mà Ngọc Lan vẫn còn luyến tiếc chưa muốn ra đi, nàng đang say mê thụ hưởng cái lạc thú ái ân bên chồng, cứ vài ba phút là nàng ngước lên nhìn đồng hồ, rồi nhìn qua khe cửa sổ, nàng đưa ngón tay lên chạm cho khô nước mắt, hít hít mũi mấy cái rồi nói :

- Em cảm ơn anh, chồng của em đã cho em những phút giây ân ái mặn nồng. Em mãi nguyện lăm, em yêu anh lăm anh Sinh ơi !... Đã đến giờ em phải vĩnh viễn xa anh rồi. Em xin cầu chúc cho anh được sống đầm ấm bên người vợ mới của anh cũng là người chị Ngọc Hiếu của em được trăm năm hạnh phúc.

Nguyễn Sinh nghe nói đến những câu từ biệt, chàng vội vã lên tiếng :

- Lan...Em khoan đi đã... Anh muốn yêu em.

Ngọc Lan khóc tức tưởi, nàng nói :

- Vâng... Yêu em nhanh lên đi anh, mình không còn thì giờ nữa đâu... mau chơi em đi anh.

Nguyễn Sinh chồm ngồi dậy, trong lúc Ngọc Lan cũng xoay người sang nằm trong tư thế bò, Nguyễn Sinh tay run run cầm con cu đâm thẳng từ đằng sau tới, hai tay nắm chặt lấy hai bên hông của nàng rồi chàng nấc tới tấp, chàng nấc lia lịa như chưa bao giờ được nấc, những tiếng va chạm kêu nghe ành ạch giữa đêm khuya vang vọng khắp cả căn phòng, hai vú Ngọc Lan đong đưa theo từng nhịp nấc của chàng. Nàng lên tiếng :

- Ui da... em sướng quá anh ơi ! Nấc mạnh đi anh... mạnh nữa đi anh.

- Sướng lắm phải không em ? Anh cũng đang sướng lắm đây.

- Em sướng lắm... Ui da... đã lăm anh ơi.

Cơn sướng đã lên đến mức tột đỉnh, Nguyễn Sinh không còn chịu đựng được nữa, máu huyết trong người chàng đang chạy rần rần trong cơ thể, con cu cũng đang nở ra thật to và thật cứng.

Bất thần Nguyễn Sinh nhấn mạnh con cu vào thật sâu, nhấp nhấp mấy cái, mặt nhăn nhó la lên :

- Ứ... Ứ... anh ra đây... Uzm... Uzm... anh ra đây... Ứ... Ứ... Ứ...

Lan cũng không khác gì Nguyễn Sinh, nàng bậm môi lại, đầu cổ lắc lia lắc lia, nàng đẩy đẩy người về phía sau cho lồn nàng ép sát vào cu chàng, nước nhờn từ bên trong lồn Ngọc Lan tuông ra làm ướt hết cả lông cu chàng, hình như nàng cũng đã ra luôn vì sướng, hai mép lồn nàng nhíp ra nhíp vào kẹp chặt cứng lấy con cu của Nguyễn Sinh, cả hai người mồ hôi chảy ra ướt như tắm cùng lúc tiếng gà gáy sáng chợt vang vọng đến, Ngọc Lan hốt hoảng vùng dậy, nàng khóc tức tưởi, giọng đầy đau khổ :

- Vĩnh biệt Sinh. Vĩnh biệt chồng của em...

Nguyễn Sinh hốt hoảng gọi tên Ngọc Lan lia lịa. Nhưng hình như nàng chẳng còn nghe thấy gì nữa.

Chàng ôm chặt thân thể vợ, vuốt ve, tiếc rẻ, thủ thủ bên tai :

- Lan ơi... em bỏ anh đi thật sao Lan ?

Đúng ngay khi ấy, Nguyễn Sinh bắt gặp ánh mắt của Ngọc Hiếu nhìn mình nồng nàn yêu thương, giọng hỏi nghe thật dịu dàng :

- Anh, chồng yêu của em. Anh dậy sớm thế ?

Nguyễn Sinh rùn mình biết là chàng vừa đã trải qua cơn mộng mị với Ngọc Lan. Chàng lặng thinh cúi xuống úp mặt vào vòng ngực của vợ, rồi đắm mê hôn hít lên núm vú của nàng, dù lúc đó chàng đang thầm gọi tên Lan :

- Lan ơi. Anh mãi mãi vẫn yêu em mà thôi !

Ngọc Hiếu được chồng hôn hít lên vú, nàng ưỡng cong người lên oằn oại, lòng ham muốn kích thích của nàng đã dâng lên, Ngọc Hiếu muốn ân ái với chồng, nàng liền dơ tay xuống vò bóp lên con cu của Nguyễn Sinh, nàng nói :

- Sao lại mềm thế này ?

Nguyễn Sinh nhanh trí trả lời nàng :

- Nếu chê mềm thì thổi lên cho nó cứng lên đi.

- Em đâu có chê, anh kỳ quá em đâu biết thổi cho nó cứng đâu.

- Dễ làm lắm mà, em thử đi nhe.

Nói xong Nguyễn Sinh nằm ngửa người ra, chàng đưa tay xuống nắm lấy con cu. Trong khi Ngọc Hiếu cũng từ từ áp mặt xuống, nàng le lưỡi liếm xung quanh đầu cu chàng. Rồi bài vở cũng vô đó, không biết cũng phải biết, Ngọc Hiếu bú liếm lên con cu chàng một cách mê say trong khi Nguyễn Sinh kênh cứng người lên rên rĩ :

- Đúng rồi, đã quá... sướng quá cứng ơi.

Con cu của Nguyễn Sinh giờ đã phục hồi, nó lại cương cứng ngắc, Nguyễn Sinh nói :

- Thôi, ngừng bú đi em, Anh muốn chơi cho em sướng đây.

Và rồi Nguyễn Sinh lại say sưa làm tình với vợ như đang sống bên Ngọc Lan đêm nào.

HẾT

Quốc Thăng Nhỏ